

Blodmåne

Katrine Engberg

Prolog januar 2017

Delilah støttede hænderne op ad legeskurets rå trævæg og spredte benene, så manden bag hende kunne komme til. Han var lavere end hendes højhælede 180 cm og ikke særlig veludrustet. Han havde svært ved at få den ind. Røven, de ville altid have røven. Fint nok, så kunne hun gøre det uden kondom og skide sæden ud i morgen. Det gav 200 kroner ekstra. Kunden greb fat i hendes nakke og hev hende nedad. Delilah var ikke urolig. Hvis han blev for voldsom, ville Frank komme løbende fra sin udkigspost ved smedejernshegnet og stoppe ham.

Hun frøs. Faktisk havde hun frosset hver dag, siden hun kom hertil for snart et år siden; sommer, vinter, hun kunne stort set ikke mærke forskel, når vinden strøg op under hendes dynejakke og de bare lår. Men lige nu var det værre end det plejede. Denne januar måned var historisk kold. Isvinter, kaldte de det. Ishelvede var ordet, hvis man spurgte hende. Det var der ikke nogen, der gjorde. Huden på kinderne blev tør, og øjnene løb hele tiden i vand. Men det knagede så fint, når hun gik frem og tilbage på Skelbækgade, og kulden holdt Ørstedsparken øde om natten, så hun kunne betjene kunder i fred.

Delilah lænede sig længere frem og klemte til om pikken. Jo strammere, des hurtigere var det overstået. Hun nynnede for sig selv, tænkte på, hvad hun skulle sende sin søn til hans fødselsdag. En bil, måske, fjernstyret og rød, det ville han elske.

Kunden pumpede løs og gryntede usammenhængende. Delilah lagde nakken tilbage og kiggede op på månen; den samme måne man kunne se fra Ghana, den samme længsel. Den ville snart være fuld.

Hun opdagede ikke den hjemløse, før han var helt henne ved dem.

“Forsvind med dig! Du stinker af pis!” Kunden slog ud efter den hjemløse uden at trække sig ud af hende. Fortsatte, men vagtsom nu, arrig over forstyrrelsen.

Delilah kiggede op. Den hjemløse stod lige ved siden af dem og svajede foruroligende. Han var pænere, end de plejede at være, men selv i mørket kunne hun se, hvor gråbleg han var. Narkoman. Dét fraværende blik fik man ikke af nok så store mængder alkohol.

“Hjælp!” Ordene blev hvisket så hæst, at de næsten druknede i mandens stønnen, men hvis der var et ord, Delilah fangede på alle sprog og i alle styrker, var det det.

Hun så ud af øjenkrogen spørgende på den hjemløse, men han lod ikke til at se hende, ludede bare frem og tilbage og åbnede munden højt op som for at sige noget mere.

Der kom ikke en lyd ud.

Hans øjenæbler gled op og forsvandt i næste øjeblik i kraniet, armene fægtede, og en tør rallen undslap hans vidtåbne mund. Så begyndte han at kaste op, voldsomt og krampagtigt. Brækket var rødt og stank påtrængende af sygdom. Mellem to udladninger sendte den hjemløse et lydløst skrig mod månen, og Delilah så til sin gru, at hans tunge var blodig og kødet inde i munden trevlet og hullet. Som om han var ved at smelte.

Så faldt han, først ned på knæene, så forover og landede tungt i sneen. Da

der lød et elektrisk hvin fra et S-tog langt under dem, trak kunden sine bukser op og løb hen mod hegnet ud til Nørrevoldgade.

“Hey, you diddan pay man!” Delilah råbte først og fremmest, så Frank kunne høre hende. Han skulle nok sørge for at få kradset pengene ind, før manden med kolde nosser og varme løgnehistorier kørte sin stationcar hjem til forstæderne. Hun fiskede en vådserviet frem fra pakken i sin lomme og begyndte at tørre glidecreme af ballerne.

“Yo! Yo bro, are you okay?” Hun satte sig på hug og ruskede den hjemløse. Stanken og den halvopløste mund fik det til at vende sig i hende. “You’s gonna freeze to death, man.”

Ingen reaktion.

Hun så sig omkring, men hverken Frank eller nogen af pigerne var i nærheden. Månen lyste klart og koldt over hende, og en bil gassede op i retning mod Nørreport. Delilah bøjede sig ned over staklen, lagde kræfterne i og vendte ham om. Løftede forsigtigt fligen af mandens jakke og mærkede efter. En tegnebog. Og så vidt hun kunne vurdere med ikke så få kontanter i. Hun tjekkede hans håndled og befriede det højre for et overraskende elegant armbåndsur. Stak skattene ned i sine underbukser, lynede dynejakken helt op i halsen og gik med hurtige skridt ud mod lyset.